

1237 1. Beh. af Lovf. om Hærens Ordning. 1238

efter Procentantallet ikke er saa forskæffelig stort. Men et andet Spørgsmaal er, hvorvidt der er Sandhynlighed for, at denne Hæselov virkelig vil virke generende, og da tror jeg, at de Erfaringer man har fra de seneste Krige, tale derimod. Jeg er imidlertid bleven noget usikker i saa Henseende ved at læse de foreliggende Motiver, idet der staar angivet, at den hurtige Ubredning eller den Maade, hvorpaa man arbejdede i denne Retning i Nordtyskland, for en væsentlig Del bidrog til den hurtige Mobilisering. Efter hvad jeg har set, har jeg faaet det indbyttede Indtryk. Muligen er der derved bidraget noget dertil, men ikke direkte, idet jeg tror, at det er et forsvindende Antal Feste, som den tyske Hær har faaet paa den Maade, da det aldeles overvejende Antal, saavidt jeg har set opgivet, har kunnet staaes til Beie ved frivillige Leveancer. Ligeom flere Medlemmer er jeg imod den foreslaaede Tillægsbestemmelse, men af en helt forskjellig Grund. Jeg kan ikke erkende, at der, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) sagde, derved er givet carte blanche, thi vil man se nøje til, er der givet aldeles bestemte Betingelser, under hvilke Ministeren faar sin Bemyndigelse, det skulde da være, at man for Ingeniørofficerernes Vedkommende maatte bestemme, naar en enkelt Oberst kunde udnævnes. Min Grund er derimod den, at efter min Anskuelse skal man gjøre sig det klart, hvad Forsvarsvæsenet overhovedet behøver af Afdelinger af forskjellig Slags. Er man kommen til et Resultat i den Retning, mener jeg, at man har naaet det MaaL, man bør tilsigte, og saa skal man ikke forøge Byrden for Landet mere for at tjene et Uddannelsesprincip. Jeg finder derfor, at man bør blive staaende ved det Antal Afdelinger, som man efter nøje Overveelse er kommen til; men saa bliver ogsaa Spørgsmaalet, hvad skulle vi saa gjøre af det overflødende Mandstab, vi faae ind. Jeg har tilladt mig at antyde, at hvis det var gjort, at indrette det saaledes, at Regimenterne aarlig uddannede Rekruter ved begge Liniebatallionerne og de saa det følgende Aar havde samlede Øvelser, saa var det Intet i Veien i saa Henseende, idet Reserverbatallionen da altid kunde uddanne en Del Mandstab, og det forekommer mig, at selv om det ikke bliver indrettet paa den Maade, kunde man ved en anden Indtællingsordning nok faae det overflødige Mandstab, der generer saa meget, uddannet tilbørlig ved den nævnte Batallion.

Naar jeg skal sammensætte hvad jeg har udtalt med Hensyn til dette Lovforslag i dets Helhed,

da er der derved med enkelte Modifikationer efter min Overbevisning gjort et stort Fremstridt, men foruden det maa jeg give det et andet Tillægsord, nemlig at det er et fuldstændig nødvendigt. Det er nemlig let sagt at opgive faste Befalingsmand og tage værnepligtige, men det er netop det, Erfaringen har vist er saa overordentlig vanskelig at gjøre. Nu have vi anstillet en Prøve i saa Henseende, og Balget staar altsaa her mellem at tage en sikker Udvælgelse, saa at man bliver vis paa, at Hæren er godt uddannet og godt færdig, og at gjøre Experimentet med de værnepligtige Befalingsmand om en Gang endnu med den allerbedste Udsetelse til at have det Resultat, at Hærens Førelse maa sigte sig selv og til Landet, at naar Dieblisset kommer, og de skulle føre dets Sæmmer mod Tjenden, er Situationen en saadan, at de paa Grund af manglende Kræfter hverken have kunnet uddanne dem tilbørlig, eller i Hærens Dieblis kunne føre dem tilbørlig.

Winther: Den ærede Krigsminister rettede to Bemærkninger til mig, som jeg ønsker at sige et Par Ord om. Den ærede Minister sagde, at man er noget tilbørlig til at misforstaa ham med Hensyn til det, han har sagt angaaende Neutralitet. Jeg skal kun bemærke, at jeg ikke er tilbørlig til at misforstaa den ærede Minister, men det glæder mig i Overigt, at han fik Leilighed til at udtale sig saa bestemt, som han gjorde; thi saa kan man vistnok ikke senere misforstaa ham. Dernæst optog den ærede Minister en Ytring, som jeg havde fremført imod hans ærede Forgænger, og sagde derom, at hvad jeg havde sagt, ikke var korrekt. Den ærede Minister oplæste af Rigsdagstidenden en Udtalelse af hans ærede Forgænger — det var nogle Ytringer, som vare faldne under Finanslovens Behandling i forrige Samling — men jeg skal tillade mig at oplæse af Rigsdagstidenden de Ord, jeg sigtede til, og saa skal jeg i Overigt aldeles ikke indlade mig i Strid derom, thi da kunne Folk upartist dømme om, hvorvidt jeg har været uskorrekt ved at sige, hvad jeg sagde. Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Stykke Sp. 1459 i Folkethingstidenden for Samlingen 1871—72, henmod Slutningen af Siden, hvor der staar følgende: „Jeg antager, at der er meget saa her i Landet, som ikke have den faste Overbevisning, at Danmark og det danske Folk bør bringe ethvert Offer for at være i Stand til at sikke sin Selvfrihed og sin Uafhængighed, et-